

Днеска Панчо укроти се
и едно писмо написа:

„Да ти кажа право, Баро,
ти си вече куче старо,
отъ шегитъ не разбирашъ —
затова се тѣй нервирашъ!
На шегата ти взехъ месото, —
ти залая до небото;
азъ месото бѣхъ излапалъ,
а ти все пакъ ме захапа;
за единъ огризанъ кокълъ, —
по седмица си ме хокълъ.
Туй на нищо не прилича!
Таквазъ дружба не обичамъ!
Не желая да прощавамъ
и война ти обявявамъ!“

— Съсз това завършивамъ вече, —
котаракътъ Панчо рече. —
Менъ писмото ми хареса!
Да трепери Баро песа!..

Ала ето — слука зла —
тукъ мастило се разлъ,
по покривката потече, —
— Бѣгай, Панчо, бѣгай вече!

На кжде? Е, то се знае:
вънъ, при Баро, да играятъ!

Змей Горянинъ